

Бѣло платно косъ тѣчеше,
а синигерътъ предѣше.
Най-работниятъ — врабеца
съ човка теглѣше конеца,
и мотаеха совалки
две, три катерички малки.
Азъ пѣкъ работа не дира.
Най-обичамъ да си свира.
Да ти кажа — Господъ има
и за лѣте и за зима.

Ами ти кжде си било,
дългоухо зайче мило?
— Бѣхъ въвъ близката горичка
за водица, за тревичка.
После слѣзохъ въвъ селото,
бѣше почнало хорото.
Лудо скачаше пждарѣтъ,
дважъ по-лудо градинарѣтъ,
та въ градинитѣ зелени
хрупахъ моркови червени...

И. Стубель

СВИНАРЧЕТО

Едно бедно момче отишло въ
едно село и рекло на селянитѣ:

— Съгласни ли сте да ви паса
свинитѣ, та да се прехранвамъ?

— Добре! — казали тѣ. —
Но ако се изгуби нѣкое свинче,
голѣмъ бой ще ядешъ!

— Ядвамъ го! — отговорило
момчето.

Събрали селянитѣ свинитѣ си
на мегданя. Дошелъ и слугата
на кмета. Довелъ едно хубаво,
чисто свинче съ розова муцунка
и бѣли крачка. Сѣщо като че
въ млѣко било кжпано.

— Господарката изпраща това
свинче, — казалъ слугата, — но
да го пазишъ, че ако се изцапа,
нѣма да те побере селото! Раз-
бра ли?

— Разбрахъ!

Откършило си момчето една
вѣрбова пржчка, засвирило съ
уста и подкарало свинчетата.

Разтичали се тѣ и се разгрук-
тѣли.

— Брей, че весела дружина!
Славно ще се живѣе! — изви-
кало си момчето и ги завело
срѣдъ полето.

— Ето ви зелена трева! Ха,
яжте сега! — казало то и се
преметнало презъ глава отъ ра-
достъ.

Но като лежало на хубавата
зелена трева, заспало. И не ви-
дѣло, кога свинчето на кмета
се отдѣлило отъ другитѣ свин-
чета, отишло въ края на полето,
дето имало едно блато, и се
цамбурнало вжтре.

Събудило се момчето. Гледа,
нѣма го розовото свинче.

— Отидохъ! Не мога се върна
въ селото! — рекло си то и
трѣгнало да търси свинчето.

Като го намѣрило въ блатото,
не могло да го познае. Тол-